

La gimnasta infantil Claudia Mata campiona d'Espanya

text i fotos VICENT FERRER

La gimnasta Claudia Mata, del Club Mabel Benicarló, es va proclamar Campiona d'Espanya en els campionats celebrats a Valladolid, dins la categoria infantil. La seua companya d'equip María Añó va aconseguir la medalla de bronze.

Una vegada més el Club Mabel de Benicarló recull excel·lents resultats en el Campionat d'Espanya Individual Base de Gimnàstica Rítmica, que es va celebrar a Valladolid. Les participants que representaven al Club Mabel, havent superat la fase autonòmica resolutivament, van competir magistralment pujant al pòdium.

Claudia Mata, en categoria Infantil, quedava campiona d'Espanya, arribant a la primera posició competint amb 185 gimnastes de tota Espanya, aconseguint al final dels seus exercicis el reconeixement de totes les jutges.

María Añó va acabar en tercera posició en la categoria Benjamí, amb l'handicap que debutava en una competició d'aquest nivell, i per això sorprenia satisfactòriament realitzant un excel·lent exercici. Va tenir com contrincants a 176 gimnastes.

María Añó

Finalment Marta Giménez es posicionava entre les vuit primeres gimnastes classificades, d'un total de 208, dins la categoria Aleví, delectant-nos amb un complex exercici ple de plasticitat i control de la pilota.

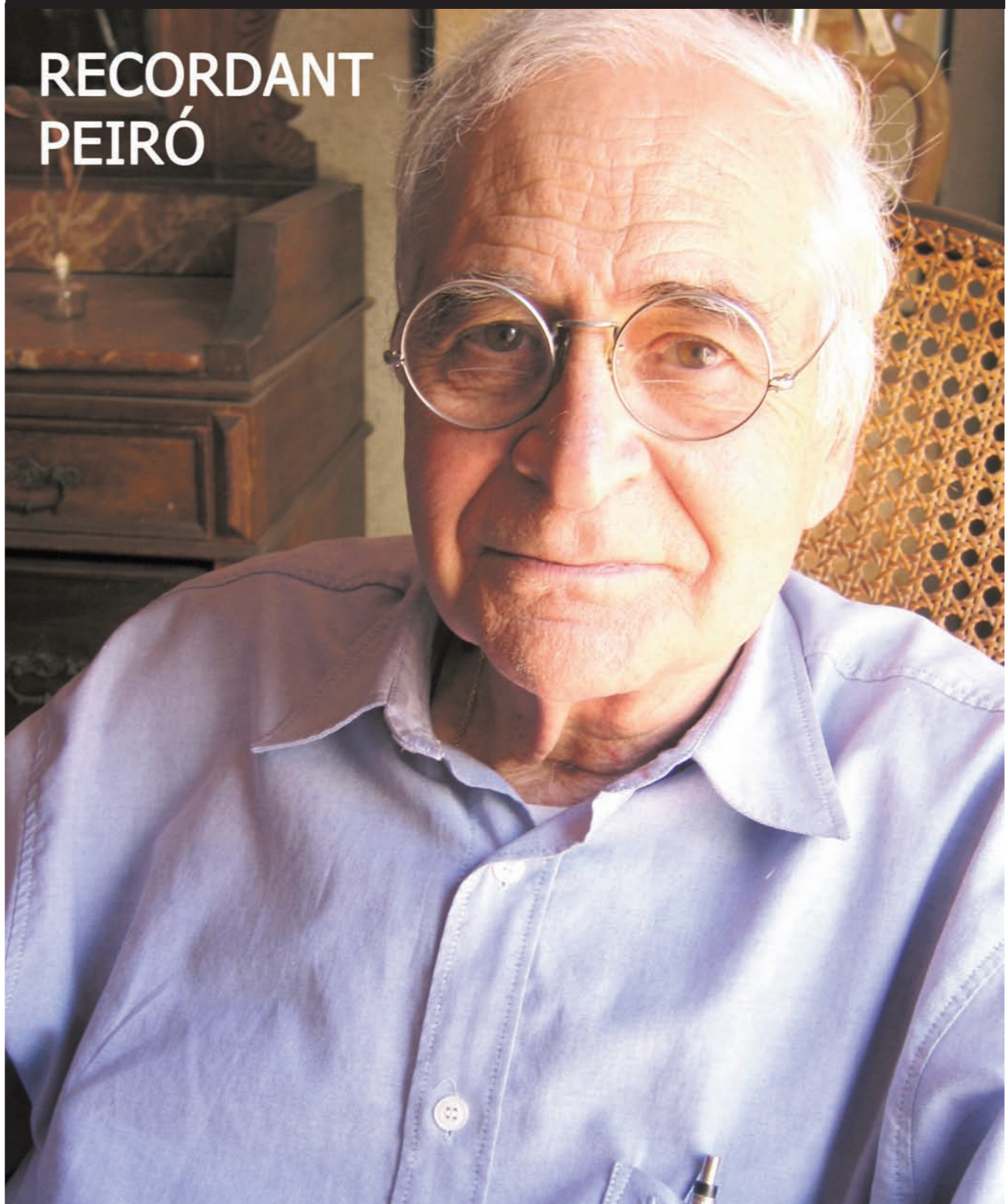
Un nou èxit del Mabel que ho és també de l'esport benicarlano i de les seues entrenadores doncs la pedrera sembla inesgotable. Són molts anys d'èxits. Enhorabona també a les gimnastes perquè el seu dur treball d'entrenament segueix donant tan satisfaccions esportives com personals.

Claudia Mata

la veu

de Benicarló
de Benicarló

RECORDANT PEIRÓ

RECORDANT PEIRÓ

text NATÀLIA SANZ

fotos JESÚS MAESTRO

Són d'aquestes trucades que no vols rebre, però que saps que, tard o d'hora arriben. Les notícies sobre la seua salut eren cada vegada pitjors i el tacte de la seua mà, cada vegada més feble. Per als qui hem compartit moments, per xicotets que aquests foren, amb ell, sempre ens quedarà el record d'un home entranyable, apassionat i metòdic.

Ho era fins i tot per gravar escenes de la seua pròpia vida. Per explicar el perquè de les seues pintures. Era inútil explicar-li que a la televisió el temps és or, tot i que ho sabia de primera mà per la seua pròpia filla. Fernando es deixava portar per la seua passió i les paraules sortien de la seua boca amb la mateixa facilitat que les pinzellades de la seua mà. L'últim documental que vaig gravar amb ell era, sobre el paper, una entrevista de cinc minuts ... que va

acabar convertint-se després de molt retallar en dos programes de deu. Se'ns ha anat Fernando Peiró. Ens queda la seua obra, extensa i variada.

A mi, em queda la pena de quedar sense un retrat pintat per ell. Però sobretot perviu el record d'un home senzill, que es va bolcar en tot allò

Continua la progressió dels Masters del Club Natació Benicarló

text CNB

El passat 16 d'abril es va celebrar en la piscina d'Onda el IV Control provincial en la categoria màsters, on es van desplaçar set dels nostres nedadors "professionals" acompanyats de la seua entrenadora Miryam, excusant a la resta de l'equip per no poder acudir per motius laborals. Però és el que té pertànyer a un equip de veterans que segons les circumstàncies i els dies no pot comptar amb la totalitat dels seus integrants.

És de destacar el bon ambient que es respira dins de l'equip i l'expectació que ha creat la creació d'aquest equip, amb la contínua incorporació d'antics nedadors i afeccionats que veuen una continuació de la seua afició esportiva, doncs era una demanda existent d'antuvi a dins del club.

Els nedadors màsters estan recopilant nous temps, doncs al ser nous en aquesta categoria, han de realitzar de nou les proves ja que no els serveixen les que havien realitzat en categories inferiors. Els temps i proves nadadess aquesta setmana són les següents:

Marc Fresquet: 1r. 100 papallona i 7é 100 lliures
David Marquès: 2n 50 esquena i 4t 100 lliures
Miguel Piñana: 1r 200 estils i 3r 100 papallona
Marcos Fuente: 1r 200 braça i 4t 50 braça

Agustín Parra: 7é 50 braça i 19é 100 lliures
Javier Vicente: 13é 50 braça i 26é 100 lliures
Silvia Roca: 2a i 4a 100 estils

Pròximes competicions a Benicarló
14 de maig XI Trofeu Ciutat de Benicarló en categoria benjamí.
12 de juny, Campionat Autònom Benjamí.

El Benicarló es classifica pels Play-off al títol

text i foto VICENT FERRER

4 BENICARLÓ AEROPORT CASTELLÓ: Gus, Chaguinha, Vadillo, Lolo, Retamar; cinc inicial; Xapa, Chicho, Javi Alonso i Gonzalo.

3 CARNICER TORREJÓN: Prieto, David, Rivillos, Jorge, José Carlos; cinc inicial; Jaison, Nacho Pedraza, Víctoriy Kita

ÀRBITRES: Alonso Montesinos i Rubio Fajardo, del col·legi aragonés. Ensenyaren tarja groga als locals Chicho, Lolo, Retamar i Gus; als visitants Jaison, Kita, Rivillos i David

GOLS: 0-1 min. 19, Jaison. 1-1 min. 22, Chaguinha. 1-2 min. 30, David. 2-2 min. 31, Gonzalo. 3-2 min. 32, Xapa. 4-2 min. 38, Retamar. 4-3 min. 38, Jaison.

INCIDÈNCIES: En el poliesportiu municipal 1.500 espectadors que celebraren por dalt de tot la classificació per el play-off.

En l'últim partit de la lliga regular en la seua pista el Benicarló Aeroport Castelló, després d'un partit molt competitiu, va aconseguir la victòria que els classifica per a disputar el play-off al títol faltant una jornada.

Un partit entre dos equips que ho van donar tot sobre el vell parquet del pavelló benicarlando, pressionant-se en les seues eixides, sobretot els locals que van demostrar que, malgrat estar acabant la temporada, encara hi ha moltes reserves, el

que certifica el bon treball del preparador Fernando Jovaní, i el saber-los dosificar per part de l'entrenador.

Si l'equip benicarlando se'n va anar al descans amb desavantatge en el marcador es deu al bon treball de Prieto sota els pals, que va traure amb el peu rematades de Vadillo, Chaguinha i Retamar. També va tenir treball Gus, sobretot en dos xuts de Rivillos, el jugador del Carnicer que més vegades va rematar en tot el partit. Però va ser la pressió la que va permetre al Carnicer recuperar un baló que li va arribar a Jaison que va marcar d'espectacular volea.

Després del descans els benicarlandos van eixir a per totes, amb l'inestimable suport dels afeccionats, aconseguint empatar després d'atrapar Gus un baló, eixir amb ell i ficar-lo a l'esquerra on Chaguinha va deixar assegut el seu marcador en un regat, va encarar a Prieto i el va batre. Gol que va donar ales a un Benicarló que va tenir després clares oportunitats per a posar-se a dalt en el marcador. José Carlos va traure una rematada de Vadillo sota els pals, el travessar va rebutjar un cop de cap de Javi Alonso i, altre de Gonzalo, el va traure Prieto a corner. Es veia vindre el gol, però va ser David qui va aprofitar una contra per a llençar un gerro d'aigua freda als locals.

Però l'equip cadufero estava molt endollat i després d'una carrera de Retamar per l'esquerra el seu centre el va rematar Gonzalo i un minut després Chaguinha va realitzar una gran jugada passant a Xapa qui va burlar a Prieto i va avançar l'equip de casa. Açò va provocar que José Carnicer demanara temps mort i jugara fins al final amb Kita com a porter-jugador, tàctica que va saber defensar bé el Benicarló i en una de les recuperacions, Retamar, va marcar des del propi camp. Però estava clar que calia patir fins al final ja que Jaison va marcar el 4-3. Mancant quatre segons Retamar fallava des dels deu metres.

Al final l'alegria va explotar al pavelló el que va obligar als jugadors, després de festejar la classificació, a saludar-los una vegada més per a correspondre al seu suport.

Un partit entre dos equips que ho van donar tot sobre el vell parquet del pavelló benicarlando.

ve de la pàgina anterior

seu. I allò seu era molt. Tant o més que el que ens deixa.

LA SEUA OBRA. PEIRÓ, L'ARTISTA

En 1941 es va iniciar en la pintura de manera autodidacta i realitza la seua primera exposició a Benicarló l'any 1955. Des d'aqueixa data, ha recorregut les sales d'art més importants d'Espanya. Les arrels del seu estil sempre han estat instal·lades a la avantguarda, tot i no haver-se integrat mai en cap de les escoles que han aparegut dins del moviment. Autodidacta, l'estil de Peiró sempre ha estat propi i algun crític d'art ha arribat a dir que Peiró còpia Peiró. En constant evolució, la seua curiositat per investigar diversos terrenys el va fer créixer des de l'expressionisme cap a una abstracció en la qual domina el to misteriós dels seus quadres, envoltats de certa poesia i amb un to elitista. Després de la

pintura de Peiró sempre s'amaga un interrogant. Tots els salts de la seua carrera, però, es caracteritzen per una coherència on no hi ha ruptures ni buits. L'ABC en la dècada dels setanta va arribar a parlar de l'Escola de Benicarló, integrada per Peiró i per Fernando Ferreró. Per aquells anys van tenir també gran repercussió dels treballs de col·laboració que va desenvolupar al costat de José Antonio Labordeta. La inquietud de tots dos per descobrir nous camins els

va portar a fondre la poesia, el grafisme i la pintura, presentant interessants propostes que van obtenir el reconeixement unànime de la crítica especialitzada. Peiró també s'ha guanyat una ben merecida fama de retratista perquè domina perfectament les tècniques del dibuix, tot i situar-se en l'esfera del contemporani.

continúa

El 2005, Benicarló, el va acollir com a Fill Adoptiu.

ve de la pàgina anterior

PEIRÓ I BENICARLÓ

El 2005, Benicarló, el va acollir com a Fill Adoptiu després de tota una vida desenvolupada a la ciutat, on ha viscut tots aquests anys. No era la primera vegada que la població reconeixia els seus mèrits. Ja l'any 1989, va merèixer el títol de Benicarló de l'Any. Diumenge 18 de desembre del 2005 es va celebrar la sessió extraordinària del Ple de l'Ajuntament de Benicarló que nomenà Fernando Peiró Coronado com Fill Adoptiu del municipi. L'acte, com va recordar el presentador Joan Peiró, "té una gran importància ja que en poques ocasions es concedeixen distincions com aquesta. Poques persones són nomenades Fill Adoptiu d'una ciutat, però n'hi ha algunes que ho posen fàcil, que amb la seua trajectòria personal i professional aconseguen que la ciutat que els ha acollit els considere, a tots els efectes, ciutadans propis en majúscules". Com és preceptiu, segons marca el Reglament Especial d'Honors i Distincions de la Ciutat de Benicarló, es va convocar una sessió extraordinària de l'Ajuntament. I, com era d'esperar, el Saló de Plens ha estat ple de familiars, amics i veïns de Fernando Peiró per acompanyar-lo i

compartir amb ell un moment de felicitat. Enric Escuder, alcalde de Benicarló en aquelles dates, obria la sessió. A continuació, José Luis Guzmán, regidor de Cultura, justificava el nomenament de Fernando Peiró Coronado com a Fill Adoptiu de Benicarló. Segons Guzmán, "Peiró ha estat una persona singular, no només com a simple veí sinó com a ciutadà que ha sabut estar al costat de tots els benicarlóndos i benicarlóndes i de les diferents associacions en qualsevol moment en què se l'ha necessitat. Molts són els exemples que poden testificar-ho però no cal enumerar-los ací. Són de sobra coneguts per tots i totes. Fernando Peiró no ha sigut només un ciutadà treballador de Benicarló, no

ha sigut només un artista destacat, sinó el que és més important: ha sigut i és una gran persona amb un gran carisma social i solidari. Per a qualsevol projecte humanitari s'ha comptat amb el suport professional i personal de Fernando Peiró".

Peiró afirmava durant l'acte que "sóc molt feliç perquè puc dir que Benicarló m'ha donat a mi molt més del que jo li he pogut oferir. Avui vull dir que, des de l'any 1982, jo sempre he estat present en totes les converses que s'han realitzat al despatx d'alcaldia, ja que ací hi ha un quadre meu que simbolitza el treball conjunt que tots els membres de la corporació han de dur a terme per a millorar Benicarló".

A D. Fernando Peiró Coronado (D.e.p.)
Destino el Cielo

Estimado amigo, por la torpeza de no encontrar un momento para ir a visitarte, me encuentro en la tesitura de tener que mandarte la presente.

El día de la subida del Cristo, me encontré con mi hermana Lolín, a la que hacía seis meses no veía y casualmente me comentó que te encontrabas bastante mal. A los pocos días oigo por la radio, que habías hecho donación al Ayuntamiento de Benicarló de parte de tu obra pictórica, lo cual me reconfortó pensando había mejorado tu estado de salud. Cuando ya tenía esa credulidad, pasó por mi casa Rafael Serrat y me comentó que habías fallecido, sabedor de la amistad que nos unía.

Como no puedo expresarte terrenalmente, la aflicción que he sentido por tu separación, te mando la presente para testimoniártelo, aunque se que no hace falta que lo haga, porque desde el Cielo, donde irremediamente has tenido que ir, lo constatarás, sabiendo que cuanto te digo es sincero.

Espero te habrás encontrado con tus seres queridos y también con mi padre con el que te unía muy buena amistad, que por cierto el día 31 de Mayo cumplirá el Centenario de su nacimiento, felicítale de parte de sus

hijos.- Gracias.

Si en mí has dejado tan hondo pesar, no puedo pensar el dolor que les habrá causado tu separación a tu estimada Carmen y a tu querida hija Mª Carmen, aunque muy pronto pasaré a expresarles mis sentimientos personalmente y a reconfortarles, que piensen en que no han perdido a un buen marido y padre, sino que han ganado un Santo, porque así has sido a lo largo de la vida, por tu bondad y generosidad y aunque no te eleven a los altares, a buen seguro de que te encontrarás entre ellos.

También te agradeceré le des un fuerte abrazo a tu hermano Ramón, a quien bien sabes la estima que siempre le he profesado.

Fernando, mi corazón va empequeñeciéndose a medida que los familiares como mis abuelos, padres, sobrino, cuñado, tíos y demás seres queridos os vais ausentando, pues os lleváis un trozo del mismo, pero intentaré resistirlo para poder dedicaros mis oraciones por mucho tiempo, sabedor de que a muchos no os hace falta, porque por vuestra conducta terrena, tenéis la gloria asegurada.

Recibe el cariño y admiración, que se que es reciproco de tu amigo y familia

Jorge C. Querol Anglés
23/4/2011 Día de San Jorge

labonaradio 99,9FM

www.labonaradio.com

RECICLEM LA RÀDIO!!!

De Bon Rotllo
de 10,00h a 13,30h amb
Maribel López i Mariola Nos

III Lliga de la faixa

Diumenge 8 de maig a partir de les 11:30h al frontó del IES Joan Coromines

Enfrontaments:
Garrido i Albert Vs Esteller i Juan Franjo i Carlos Vs Peña i Senar Cheto i Xarli Vs Carceller i Xatet

Organitza: Club de Pilota Valenciana Arrea-li Bona de Benicarló
Col·labora: Ajuntament de Benicarló

Un record per a Fernando Peiró Coronado

text i foto JESÚS MAESTRO

Durant aquests últims dies de profunda significació religiosa ens va deixar el nostre estimat amic Fernando Peiró Coronado.

El retrat de la vida d'un home sempre és complex, però en el cas de Fernando destaquen dos traços inseparables: la seua humanitat i la seua pintura. La pintura de Peiró Coronado té molts aspectes dignes d'esmentar. En primer lloc, excel·lent en els seus retrats figuratius, dels quals recordo amb emoció la puresa d'alguns realitzats amb llapis. Aquesta excel·lència s'estén fins a l'altre extrem de l'estètica pictòrica, fins a la més pura abstracció. L'obra no figurativa de Peiró es fonamenta en un informalisme que recull les característiques més espirituals de l'abstracció lírica. El color i la composició són habitualment sobris en les seues combinacions, sense renunciar a colps de saturació potent i a traços enèrgics que ens ensenyen que la insolència acadèmica és part consubstancial a l'artista. Un espill del propi Fernando; el seu judici amable deixava espai per a un punt de vista crític, sempre lúcid i quan mordaç, suavitzat per una calculada innocència per a donar una lliçó no només d'estètica sinó de bonhomia. Un altre dels aspectes plàstics merescudament resenyables en la seua pintura, quan realment ho són tots i cadascun d'ells, és l'ús de les textures. Els seus llenços estan plens d'objectes, d'empremtes, de materials: són fills del seu temps, és part del desafiament de les avantguardes. Però més enllà d'aquestes textures més convencionals, jo vull ressaltar l'enamorament de Fernando per les qualitats de la pintura mateixa. Es nota en la delicadesa amb l'ús de les barreges olioses, la recerca de la transparència exacta o de la presència matèrica en el punt exacte de cadascun d'aquests extrems. La conjunció del seu mestratge en la línia sensible i en la disposició i la consideració de les masses de color fa de la seua obra un treball complet quan sovint ens trobem en altres artistes menys destres que la pintura es refugia en el dibuix i viceversa.

Gràcies Fernando pels teus ensenyaments, sempre les portare amb la meua paleta.

L'apreciació i l'ús d'aquesta ductilitat en el llenguatge distingeix el veritable batec de la pintura, i Peiró ens deixa aqueixa generosa herència. Gràcies Fernando pels teus ensenyaments, sempre les portare amb la meua paleta.

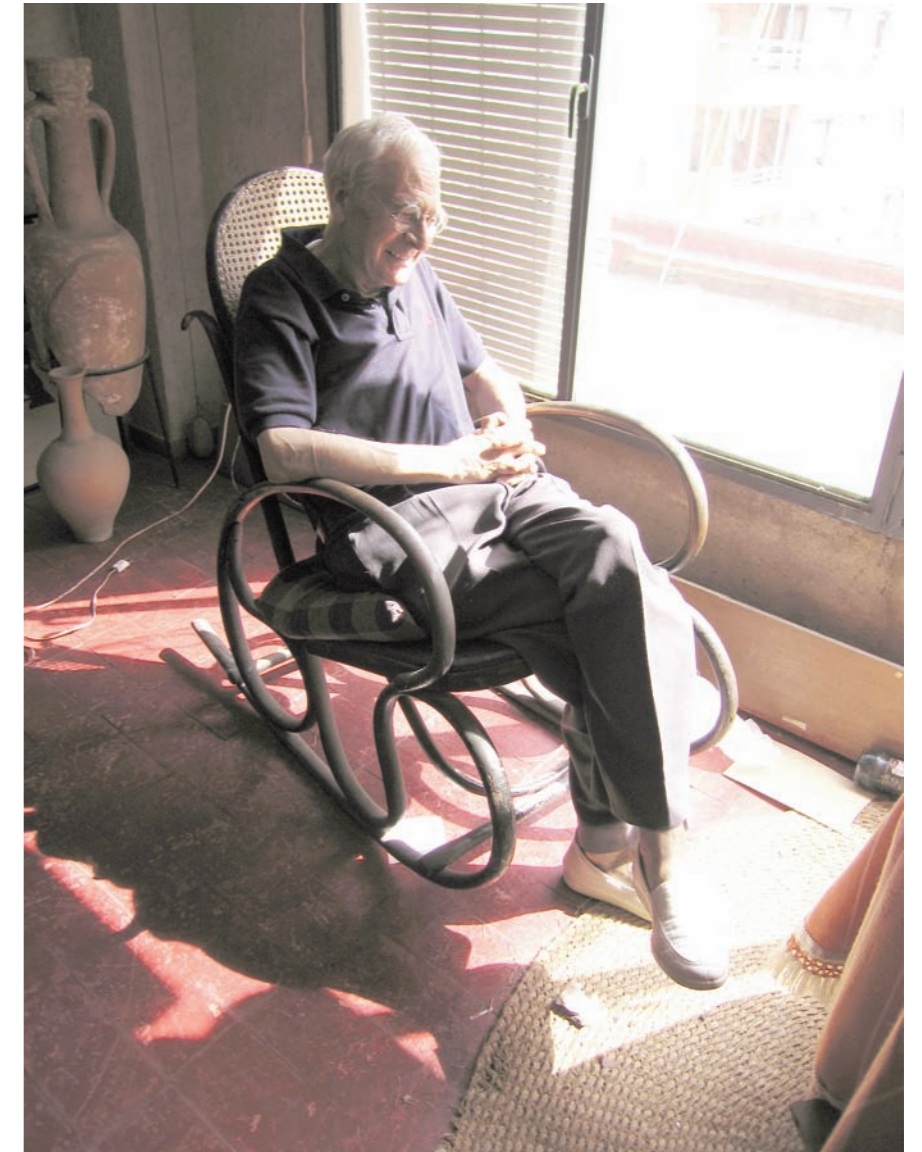
Peiró Coronado havia cedit part de la seua obra pictòrica a la seua ciutat.

ve de la pàgina anterior

I LA SEUA OBRA, A BENICARLÓ

Peiró Coronado havia cedit part de la seua obra pictòrica a la seua ciutat adoptiva el passat any 2010, concretament el mes juny. Aquell dia es va fer públic que l'artista, també anava a posar el seu nom a una de les sales del Museu i Centre Cultural de Benicarló. L'alcalde en la seua intervenció d'aquell dia va destacar que «el motiu de ser aquí és de felicitació i agraïment. Felicitació per a tots els benicarlandos i agraïment per a Fernando Peiró i la seua família per aquesta col·laboració després de diversos mesos de reunions. Per tenir l'obra del pintor més reconegut de Benicarló i poder comptar aquí amb una exposició permanent, en aquest museu de la ciutat, perquè els benicarlandos i la gent que visita el museu pugua conèixer la seva obra».

La donació consta de 37 obres i perquè l'exposició pugua anar canviant, l'artista va cedir 28 quadres que progressivament s'aniran canviant i formaran part del fons pictòric de l'ajuntament de Benicarló. D'aquestes 28 obres cada cinc anys es revisarà el contracte i cinc d'aquestes obres passaran a formar part de la donació. Per sort, sempre ens quedarà Peiró.

CORREUS ES TRASLLADA

text NATÀLIA SANZ

Benicarló va obrir les noves dependències de Correus, que s'han traslladat al centre de la població. Amb aquesta obertura també ha millorat el sistema d'atenció al públic, ja que s'ha adoptat el sistema de finestreta única. D'aquesta manera el client no ha de fer cues diferents per realitzar els seus tràmits, sinó que en la mateixa finestreta es poden realitzar diferents gestions. Correus espera d'aquesta manera guanyar en qualitat d'atenció dels ciutadans que utilitzen els serveis postals. Pel que fa al problema d'aparcament, que també existia en l'anterior oficina, la solució més pràctica és deixar el cotxe al pàrquing de la propera plaça de la Constitució, on la primera mitja hora és gratis. La nova oficina ha vist retardada l'obertura en més de dos anys per problemes administratius, que al final van poder ser solucionats. El passat dilluns els empleats de l'oficina de Benicarló van procedir al trasllat de tot el material des de la que, fins ara, prestava servei a l'avinguda de Jacinto Benavente.

LA COSTA NORD, A FISCALÍA

text NATÀLIA SANZ

La denúncia presentada pels veïns de la costa nord de Benicarló contra el ministeri de Medi Ambient, segueix omplint tràmits judicials. El procés, que es va iniciar al febrer d'aquest any, ha viscut ara un nou capítol. Manolo Roca, president de l'associació de veïns de Riu, Surrach i Aiguaoлива, va anunciar que "la fiscalia ens ha requerit perquè posem noms concrets en la denúncia ja que els nostres advocats la van presentar en genèric contra el ministeri". L'entitat veïnal ha presentat la documentació que se'ls ha requerit "i ara esperem més notícies, ja que aquesta és l'única que hem tingut des que presentàrem la querrela". La denúncia per presumpta prevaricació del ministeri presentada pels veïns benicarlandos està fonamentada en més de sis-cents folis. En ells es recull el suposat abandonament al qual ha sotmès l'administració central a aquest tram del litoral benicarlando, degradat per l'erosió marina i en què no s'ha intervingut mai per frenar-la. El requeriment de la fiscalia és si més no, una llum d'esperança per als veïns. "L'interpretem de manera positiva, perquè segurament si la fiscalia s'hagués volgut desentendre, no ens hagués enviat cap circular demanant-nos noms de persones físiques responsables", va sostenir Roca. Segons la seua opinió, la denúncia prospera convenientment en els jutjats "i creiem que la demanda tirarà endavant".

L'associació veïnal va triar aquest camí després d'escoltar els consells del fiscal "que ens va recomanar recórrer a la justícia ordinària, ja que tenia molts aspectes de poder tirar endavant". De moment, els

tràmits es van omplint i, tot i la lentitud de la justícia, sembla que van per bon camí per als denunciants.

Fa més de vuit anys que els veïns afectats per la regressió del litoral es van constituir en associació. El seu objectiu era cridar l'atenció per l'estat de degradació en què es troba el litoral benicarlando "el més afectat de tota la costa espanyola segons ens han reconegut des de Madrid". En tot aquest temps, han lluitat per aconseguir que l'administració central actuï per frenar l'erosió del litoral. I de moment, no han aconseguit res.

Senyora Garcia:

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista...

text EL LECTOR

Ara mateix no sé què pensar. No sé si el que han fet amb el senyor Cuenca és un comiat perquè pensen que aquest home es mereix un homenatge pel que ha fet i ha demostrat o si estan penant perquè pensen que ara ja no tindran tant de tema de la setmana ni portades com les que els ha ofert. Jo tinc la sensació –sens dubte equivocada– de que abans de deixar el seu càrrec, ja l'estan trobant a faltar. També tinc la sensació de que tothom està esperant una multitudinària roda de premsa on el defenestrat regidor d'urbanisme diga la seua i llance, per eixa il·lustrada boca, tot allò que ha anat incubant el seu esperit ferit per l'afrenta soferta. Suposo que tot amb raó, tant el desenfrenat afany informador de la canallesca local i comarcal, com el buit que deixarà aquest personatge dins la seua publicació. Però en qualsevol cas, no hi ha res perdut. També va passar una cosa pareguda quan el gran i inescapable Jaime Mundo va deixar el seu lloc de màxima autoritat municipal en mans de Marcelino Domingo. Tothom –jo inclòs– pensàvem que allò seria catastròfic i que se'ns acabarien els temes de conversa, informació i disbauxa general. En canvi no va ser així. Ràpidament es va vore com el seu successor, malgrat la seua manca d'experiència en el càrrec, ens va fer oblidar ràpidament el seu antecessor i ens va donar alguns moments gloriosos. Encara que he de reconèixer que encara li falta prou per tal d'assolir les taules i la camaleònica facilitat per a acoblar-se a tot. Però el que no tindrà mai, per molt de cursets que li vulguen donar els millors cuiners, és eixa gràcia i do especial per tal de remenar les paelles. Ep, que me n'estic anant, que avui toca parlar de don Antonio i jo ja no sé què estic fent parlant de qui, segons ell, va faltar a la veritat actuant d'una manera una mica matussera. Perquè es podran dir moltes coses del senyor Cuenca, però

no li podem llevar la seua capacitat de treball ni la facilitat per a explicar-nos a tots en rodes de premsa tot allò que ens està passant, amb un domini absolut de la vida municipal i tots els seus racons. Jo no sé si l'alcalde coneixia tan bé l'ajuntament com el seu tinent d'alcalde, encara que puga pensar –potser equivocadament– que no. Això ho estic deduint de les rodes de premsa conjuntes i dels papers que cadascun d'ells representava als actes de les inauguracions de les diferents obres acabades independentment de la procedència dels caragols que les han pagat. Jo he vist com l'actuació de l'alcalde era merament protocol·lària –això és una apreciació absolutament subjectiva– de l'estil del "queda inaugurado este pantano", mentre que al tinent d'alcalde li corresponia tota l'explicació relativa a l'actuació efectuada, des de la seua gestació fins al seu acabament. Ara la pregunta de milió és: mereixia el senyor Cuenca aquest tracte? Jo no ho sé perquè no he estat al lloc on s'ha decidit aquesta qüestió. Potser l'alcalde ens podria donar una explicació dels motius que l'han portat a excloure a don Antonio de la llista. Però tampoc té per què fer-ho i ell sabrà per què fa un parell de mesos li va dir que contava amb ell (segons el damnificat "y mucho") i ara se'l deixa fora sense –aparentment– haver-li donat una explicació argumentada ni

no argumentada. Que cadascú pense el que vulga, però el veredictes el trindrem lo dia de les eleccions, on es vorà si aquesta baixa ha ferit l'electorat pepero local o només s'ha digerit i per damunt de tot està el partit abans que les persones. Fins ací el meu particular homenatge a aquest singular regidor, que si té una característica que l'ha distingit dels altres companys de consistori –a banda de la seua florida prosa–, és que mai no ha deixat indiferent ningú. Ni a l'equip de govern, ni a l'oposició ni a la premsa. Ara a vore qui serà capaç d'omplir el buit que ha deixat, ni només a l'ajuntament ni als plens, sinó als mitjans de comunicació, que les tindran magres per tal d'obtenir informació de relleu d'allò que passa a la casa gran. Però qui pitjor ho passaran seran vostès, senyora Garcia, que no podran fer grans portades ni enormes titulars. Però malgrat tot, jo tinc una petita esperança dipositada en els avispsats membres de la premsa local i en el propi Cuenca, a vore si entre tots són capaços de convertir-lo en un Aznar a escala local i, de quan en quan preguntar-li per la situació general del nostre poble i el seu desenvolupament. No hi ha dubte que la seua opinió seria molt celebrada per aquells que el defensen –com ara el senyor Sánchez– i potser couria una mica entre els membres del seu partit.

Màquina del temps

text JOAN HERAS

És divertit i interessant situar, de manera simulada, essent conscients que estem jugant, els grans pensadors de la història davant de fets de la nostra vida present i imaginar quina seria la seva reflexió, com ho valoraria des dels seus pressupòsits teòrics. Aquest joc és una mica forçat perquè mai podem fer saltar unes idees, com si les poséssim dins una fantàstica màquina del temps, des de l'època on van ser gestades fins a la nostra societat d'avui: les idees, per universals que siguin, neixen i creixen en un context social determinat que, d'una manera o una altra, està present en la seva gènesi. Però també és cert que les grans idees, els pensaments que han marcat història, ho són precisament perquè tenen la força i la capacitat de saltar contextos socials i de continuar essent vàlides avui.

Posem, per exemple, a John Stuart Mill, el gran pensador del liberalisme radicalment democràtic del s. XIX, dins d'aquesta màquina i el traslladem fins avui. Imaginem-nos-el si voleu ben acompanyat de la seva gran amiga i després esposa Harriet Taylor, una de les pioneres del sufragisme- passejant per aquest país, per aquests països i aquest estat nostre. Què diria l'home educat en la rigidesa més severa i en el valor absolut quasi religiós- del coneixement i el defensor de la llibertat individual com a valor fonamental de l'ésser humà i de la democràcia com a garantia dels drets de les minories quan veies a un cantautor retirat que torna a cantar puntualment des de dalt d'un camió per defensar que un poble tingui el dret de veure una televisió en la seva pròpia llengua? I què diria de l'entossudiment d'un govern per impedir que determinades opcions polítiques es puguin presentar a unes eleccions? I què diria de l'abús del poder, de la corrupció, de les vergonyoses estratègies electoralistes que patim cada dia?

Ens podem imaginar a un Stuart Mill confós, reflexiu i indignat. Com és possible que encertés tant en l'establiment dels perills de la democràcia que ell va apuntar ja fa un segle i mig? Com és possible que durant aquest llarg període de temps no s'ha sabut corregir els perills i els defectes d'aquest sistema polític que, sens dubte, és el millor dels possibles? Com es pot entendre que aquesta societat que ha fet universal l'educació bàsica i que fins i tot l'ha fet obligatòria fins als setze anys no hagi estat capaç d'evitar les formes despòtiques, el predomini de l'interès particular –de persona, de partit- per damunt del bé comú? Stuart Mill llegeix obsessivament tots els diaris que pot, mira la televisió –aquest estrany enginy que no sap perquè però que li resulta suggerent però perillós alhora perquè alguna cosa li diu que és una gran eina d'homogeneïtzació del pensament-, navega per Internet hores i hores des de

Fronteres

l'ordinador que ha descobert a la sala de l'hotel i que, ho confessa, el té captivat per les possibilitats que ofereix aquest enginy, encara més sorprenent que la televisió, que li permet accedir a una quantitat ingent d'informació i de poder moure't lliurement d'un lloc a un altre. Mentre prenen un te acceptable en una terrassa –el temps és excel·lent- escolta converses i fins i tot, en algun moment, s'atreveix a preguntar educadament sobre algun aspecte de l'actualitat a un cambrer. Però no troba la resposta. Només constata amb preocupació -i una mica d'orgull- que tenia raó en les seves anàlisis. Mentrestant, la seva estimada amiga i companya de lluites i d'amors, somriu perquè el veu desconcertat i això li agrada. Sap que en aquests moments la seva intel·ligència treballa a mil per hora. Ella li comenta que, ben mirat, la seva gran lluita ara ja és història perquè el dret de vot de les dones ja no és un tema que es pugui discutir i això no és cap tonteria. També li fa notar que hi ha drets fonamentals –com l'educació, la sanitat, prestacions socials, cultura, etc- que garanteixen més o menys un mínim de benestar per a tothom. Stuart Mill ho accepta, però ho fa amb certa resignació perquè no acaba d'entendre la raó de fons que pot explicar que malgrat els avenços evidents en drets de les minories i dels sectors desfavorits encara hi hagi una presència tan gran en els sectors de poder que miren pel seu interès particular o que defensen idees totalitàries que s'allunyen radicalment dels plantejaments d'una democràcia que, sense creure que ens portarà a una societat ideal, vagi conquerint espais de llibertat, de respecte, de drets fonamentals garantits. I aleshores la senyora Harriet li diu, mentre pren l'últim glop del seu te i segueix amb la mirada un grup de nois i noies, probablement estudiants que ara surten de l'institut, com parlen i riuen i s'abracen: "estimat meu, tu sempre has confiat massa en el poder de la raó, en els valors del que ara en diuen la Il·lustració. Tu sempre has pensat que les persones, si estan ben educades, sí saben coses, actuaran correctament i sabran viure amb rigor i plenitud la seva pròpia llibertat. Suposo que el teu pare és força responsable d'aquestes idees. I el que passa és que les coses no són ben bé així. Estimat meu, l'educació no comporta necessàriament una actuació correcta. Els humans –i sobretot els homes- són molt més miserables, mediocres i influenciables del que tu suposaves. Hi ha sentiments i passions que marquen molt la conducta dels humans, siguin o no siguin gent il·lustrada".

John Stuart Mill no diu res i pensa que, una vegada més, aquesta dona té raó. Només se li acut plantejar una pregunta: "I si és així con tu dius, què hem de fer? Hem d'acceptar com a natural totes aquestes actituds?" I ara és ella la qui no diu res perquè l'amarga pregunta que ell li fa està carregada de raó i perquè no té cap resposta convincent.

Es presenta Esquerra Unida

text i foto NATÀLIA SANZ

El candidat d'Esquerra Unida a l'Ajuntament de Benicarló, Carlos Yacoub, ha promès la gratuïtat dels llibres de text i els medicaments que no cobrisca la Seguretat Social si és elegit alcalde de la població del Baix Maestrat. En aquest sentit, ha manifestat que "és necessari que les administracions públiques, com l'Ajuntament, defensen i promulguen polítiques que veritablement solucionen els problemes dels benicarlandos. No és possible, amb la que està caient, que ens dediquem a fer obres i obres que no són prioritàries ni resolen les diverses problemàtica que té Benicarló", va afegir.

Al voltant de com pensa finançar els llibres i els medicaments, Yacoub ha indicat que "l'Ajuntament, malgrat el que puguen dir, té recursos suficients per fer-ho. Sota una sèrie de criteris, estic convençut que podem fer-ho, cobrint així, les necessitats d'aquelles persones que ho estan passant malament a Benicarló".

D'altra banda, el candidat d'EU a l'Ajuntament de Benicarló, ha destacat la necessitat de crear una llar d'infants municipal,

fomentar l'esport de tota mena, especialment entre els escolars, construir un nou centre geriàtric, i crear la Regidoria de Participació Ciutadana. "Aquests són alguns dels nostres projectes que es poden fer a partir del proper 22 de maig". Finalment, ha explicat que "no és possible que en ple segle XXI seguim fallant en coses bàsiques i fonamentals per als benicarlandos". Els cinc primers de la candidatura d'EU a l'Ajuntament de Benicarló són: Carlos Yacoub, María Ángeles Florido, Andrés Climent, Patricia Quadres i Rosa Morera.

Esquerra preparada per entrar a l'Ajuntament

text NATÀLIA SANZ

Esquerra Republicana del País Valencià es presenta a les municipals amb l'optimisme que dona "l'increment de militants i simpatitzants que hem experimentat", va explicar Geroni Salvador. La formació, que es va quedar a 100 vots de poder accedir al consistori a les passades eleccions, espera poder superar l'escull aquest any i tindre veu i vot a les decisions municipals. El projecte d'Esquerra s'ha consolidat en els últims anys convertint-se en la tercera força política més votada en les últimes eleccions estatals i europees. La llista la integren: Josep Barberà com alcaldable, i el segueixen Geroni Salvador, Isabel Arnau, Agri Garcia, Mireia Albiol, Jorge Rojas, Virginia Morales, Miquel Iruela, Ricardo Reverter, Eva Ibáñez, Jonatan Campos, Pepe Esteller, Dora Fernández, Bruno Celaya, Belén Reverter, Virginia Belda, Alberto Martínez, Xavi Pons, Sonia Agramunt, David Senar i Maria José Corihuela.

Barberà ha incidit que el projecte més destacat de ERPV és "una ciutat per viure, fugint de la improvisació que ha caracteritzat el govern popular, fent coses sense peus ni cap. Apostem per la imaginació i l'eficiència". Per al republicà la participació ciutadana és un dels pilars del programa i aposta per donar avantatges fiscals per a aquells petits comerciants afectats en els seus ingressos per les obres municipals "que han estat moltes durant aquesta legislatura". Barberà va lamentar que les inversions que han arribat de l'Estat i de la Generalitat no hagen donat feina a les empreses locals i que

tampoc s'haja prioritzat en aquestes inversions "l'escola infantil per davant de fonts i rotondes". A més, el candidat d'Esquerra considerava que l'executiu local ha arraconat el valencià i lamentaven que "s'hagen gastat diners en una pantalla gegant per veure els partits de la selecció, quan premis literaris en català com els d'Alambor han desaparegut a causa de la falta de fons". Salvador va presentar el candidat a l'alcaldia per Esquerra, Josep Barberà, com una persona que "reflecteix les pretensions del projecte d'Esquerra: una persona jove, amb molta iniciativa, il·lusió i molt ben preparat".

La Coral Da capo a Ibi

text COR DA CAPO

Dissabte 9 d'abril. 8 del matí, quedem a la Plaça Constitució. On sempre? Si, clar, on sempre! Hi haurà prou cotxes? Si, som poquets... però amb moltes ganes! Cap a Ibi falta gent! I que se'ns ha perdut allà? No, no anàvem a fer-nos un gelat, i això que són famosos, ni a comprar cap joguina. Bé, com a mínim, cap d'aquests era l'objectiu principal. Vam anar a Ibi perquè en aquesta localitat es celebrava la 12a Trobada de Cors que anualment organitza la FECOCOVA, o el que és el mateix, la Federació de Cors de la Comunitat Valenciana.

Primera parada: Aeroport de Manises, la nostra directora arriba volant des de Mallorca. I ja, sense parar i amb un sol que badava les pedres, fins a aquesta petita localitat alacantina.

Bé, però m'estic deixant alguna cosa, no? I tant, explicar-vos la Pretrobada, que va tenir lloc el 12 de març, a l'Església Arxiprestal de Vinaròs. Com us podeu imaginar, són moltes les corals federades i moltes les que volen participar a la Trobada. Organitzar un concert on cada coral cantés un repertori en solitari, implicaria...moltes hores de concert! Quina és la solució? De cada comarca, es forma una coral conjunta, formada per dos o tres cors, que seran les que el dia de la Trobada cantaran al concert. Les corals que vam representar el nostre trosset de Comunitat vam ser la Coral Polifònica Benicarlanda, el Cor Juvenil Sant Sebastià de Vinaròs i uns

servidors, el Cor Da Capo. A la Pretrobada, cada coral ens vam presentar amb un petit concert en solitari i finalment vam cantar tots junts les peces que anàvem a oferir al públic d'Ibi a principi d'abril que va ser Gabriel's Oboe, més coneguda per ser la banda sonora de la pel·lícula La misión, composta per Ennio Morricone. També vam interpretar Cantares, de Joan Manel Serrat i l'havanera A tu lado. Després vam interpretar la que seria la peça conjunta de la Trobada, el Gloria d'Stephenson.

Per on anava? Ah, si, Ibi. Doncs bé, després de deixar maletes i trastos a l'hotel, ens vam aplegar a les portes de l'Ajuntament d'Ibi, on ens vam trobar amb la resta de les corals. Ens vam distribuir per les diferents places i placetes de la població, i seguint l'itinerari que marcaven els nostres guies, vam omplir tota la ciutat de música. Ja després de passejar i cantar durant tota la tarda, ens vam reunir al local on vam sopar tots junts. Després de menjar i a l'hora del cafè, un DJ va amenitzar la nit i tot aquell qui va voler, va poder moure l'esquelet fins que se'n va cansar. El diumenge, vam poder gaudir d'un matí tranquil per poder passejar-nos per la ciutat. Després del dinar de germanor, es van assajar les peces conjuntes que cantaríem totes les corals participants. A les 18.30 va començar el Concert de Cloenda de la 12a Trobada, on cada Cor comarcal va interpretar les seves peces en solitari i vam acabar cantant tots junts, i no hi havia ni un mil·límetre d'aquell Auditori que no estigués ple de música. Després d'aquest intens cap de setmana, cansats, però contents, vam desfer el camí fins arribar a les nostres cases...i esperant que l'any que ve siga més i millor!

ve de la p gina anterior

haver pogut tenir la càmera per immortalitzar-ho). Així que, més que la processó de l'Encuentro va ser la de l'escenificació del Desencuentro. Pels altaveus, cada vegada que movia un dels "pasos" es donava una acurada explicació en un perfecte castellà sobre què era allò que estava desfilant davant els fidels. Hi va haver que es va quedar amb les ganes de sentir també l'explicació quan els regidors passaven per davant de la façana de l'església de sant Bartomeu. Per exemple: "Aquí vemos al concejal Tal, que con menos pericia que más trata de disimular su disgusto después de sentirse traicionado por los suyos. Observen con que rostro de resignación cristiana lleva su cirio y con él, su pena". I així successivament.

La hora rota

El regidor Salinas va ser l'encarregat de pegar el primer cop de bombo en la tradicional i benicarlandíssima (no tant com les falles, no fotem) trancada de l'hora del dissabte sant. Diuen que tenia al costat el senyor alcalde -circumspecte, amb aquella cara que posa de Buster Keaton- i que la maçada la pegar tan forta i es va desfogar tant perquè pensava com haguera pogut ser de feliç si li l'haguera fotuda al cap del senyor

Domingo. No ho sabem això, ens ho han dit només.

L'assento a fer punyetes

Dimecres Sant precisament es jugava la final de la copa del Borbó aquest que tenim ara. Hi havia qui baix la vesta duia uns auriculars i una radiet. El més fort però ho va poder contemplar un tafaner. Un penitent caputxí, concretament d'aquells que van de blanc que acompanyen el Crist de l'Asil, acèrrim seguidor del Barcelona, va abandonar la processó en arribar davant del mercat per anar-se'n -desgraciat- a vore com Cristiano Ronaldo marcava un preciós gol.

Més a fer punyetes

I si és per "assento", el d'un dia de la novena, abans d'acabar la missa, quan el capellà va dir que estava molt content de veure l'església tan plena i que, aprofitant l'ocasió, llegiria el concili que aqueixos dies s'havia fet a Roma. A l'acabar els 22 punts de que constava, que serien breus, s'acabaria la missa. Segons sembla no va ser tan breu. Així, conforme arribava a la meitat i es feia l'hora de L'Alqueria Blanca, el públic es va impacientar i va començar a abandonar entre murmuris el local. Algun d'ells, contenen les males llengües, diuen que un conegut restaurador de la ciutat, fins i tot va expressar públicament el seu descontentament d'una manera una mica massa airada provocant

l'avalot del seus veïns.

Les blaveres

Ah, com ens agraden les blaveres que es posen a les falles de les taules en qualsevol acte que es faça ací al poble. Caldrà felicitar l'alcalde, com queden de boniques, quin color, quin patriotisme... quina manera de fer riure sobretot!

La font del Mercat Vell

No ho hem pogut evitar. Hem apartat la tela verda i hem posat el nas dins per veure com quedava la fonteta que cada no sabem quants anys és remodelada per l'autoritat de torn. Sorpresa. Ara ha quedat, quedarà, com més o menys estava abans de l'última reforma. És el que més ens agrada, fer i desfer.

Només una innocent pregunta

Tots els joves que massivament acompanyaven la Creu que va vindre en barca aquest passat dimarts, van, per exemple, a missa tots els diumenges? Si és així, l'Església benicarlanda pot estar ben contenta perquè té el futur garantit. Però si no és així, ai, ai, si no és així, caldria anar mirant-s'ho.

Tot s'acaba igual

Abundant en l'arribada de la Creu. Primeres autoritats civils i religioses... i, naturalment, dues coses molt i molt benicarlandes: una mascletà i un munt de grups de tocadors de bombos. veure l'església tan plena i que, apr

EL BENICARLÓ UNDERGROUND

Amb casc

Al nostre Ajuntament, sempre tan sensibles amb la cultura i l'art, han habilitat el local de l'antiga notaria de la placeta de Sant Joan per impartir cursos de la Universitat Popular. La imatge que acompanya el text deixa ben palesa quina és la preocupació de la casa gran per tot allò que no siguem falles o fonts. Ara que, un tafaer diu que això està fet així a posta, perquè aquells que hi assistisquen als curssets de pintura tinguen "motius" del natural per poder fer un quadre abstracte. Que porcs, no?

Jo renuncio

Com li ha agafat això de rebaixar el sou als regidors en la propera legislatura al cap de llista del Bloc! Ara, escoltant les declaracions i llegint la premsa escrita, els tafaners no ho tenim massa clar ni quan, ni com, ni on s'ho farà. I és que ho hem escoltat i llegit de totes les maneres, que si els reduirà el 50% dels sous, que si hi haurien de renunciar a cobrar cap euro per allò del servei al poble i romanços d'aquestos. També que si ell és alcalde renunciarà al sou... Quina manera de renunciar, sembla que estiga jugant a les cartes i algú haja fet alguna garrama. De tota manera, tot això només ho farà si és alcalde, no?

Els cocos

La senyora Garcia i els

text LA COLLA DE TAFANERS

coccobacils de *Brucel·les*, que no formen espores, tenen un quefer amb el personal que fa La Veu. Certament la uniformitat no és allò que caracteritza el personal de La Veu, però què hi farem?! Això és el que la fa peculiar com a mínim respecte a d'altres que semblen més organitzades però que com s'expressen en la llengua de les espanyes no tenen mai cap problema ortogràfic. Que s'erren de tant en tant? Que els Salt els fa males passades? Doncs sí, que el corc del lector no en fa d'errades? Si revisa el seu text en trobarà, també, de tot tipus: de concordança, gramaticals, tipogràfiques. El bon home aquest és com el coco que ens persegueix! De tota manera ja està bé tenir un coco, així tots hi ficaran més cura a l'hora d'escriure. O no.

Conseqüències públiques...

Açò de la planxa de Kuen-ka (per

allò que el van deixar ben xafat), sembla que portarà cua. I cua de la llarga. Primer el numeret que tenim entès que, amb raó?, va muntar a l'assemblea pepera quan se li va dir al "susodicho" que el defenestraven. Després l'explicació (?) de don Marcelino, que sembla que no convencen ningú, la cosa encara s'ha embolicat més. I és que llegim a la premsa local que Marce diu del nostre faraó que "es un hombre recto, trabajador y honrado a carta cabal" i també que "su carácter inflexible no hacía aconsejable su reelección local", perquè en referència al nou PGOU, "... tendrán que celebrarse cientos de negociaciones con los vecinos... que requieren un talante... flexible por parte del Ayuntamiento". Com ho hem d'entendre això? Què vol dir amb això que ell és honrat a carta cabal i que els que vindran seran més "flexibles"?

Durant aquests anys, per tant, no s'han fet bé les coses? En sembla que una primera autoritat hauria de mesurar millor les seues paraules perquè al pobre regidor que vinga se l'acusarà de flexible, i flexible vol dir que es pot doblegar, ai, ai, ai.

... i les privades

Diuen les males llengües que les represàlies del cas faraó han traspassat el nucli dur de la política i ha arribat a l'àmbit privat. I així un excés de "cupo" ha deixat fora de consulta el fillam d'alguns membres del PP local que hi eren a la llista de "clients" al consultori de la SS a l'ambulatori. Osti, com baixen de revoltes les aigües al PP local!

Sin assento *reliquioso*

Kuen-ka no estava a la processó de Dimecres Sant. Els 'defenestrats' feien corrillo, i només se'ls va arribar Pérez Olló. Hi havia, a la porta de l'església, mentre esperaven a sortir a la processó, tres grups de regidors

- a.- l'oposició
- b.- els eliminats del PP
- c.- el *núcleo duro y fiel* envoltant Marcelino...

Una estampa bíblica, molt significativa del que passa a l'Ajuntament... (la llàstima és no

Un tafaer diu que això està fet així a posta, perquè aquells que hi assistisquen als curssets de pintura tinguen "motius" del natural per poder fer un quadre abstracte.

La Coral Polifònica al Magatzem de la mar

text CPB foto VICENT FERRER

El passat dissabte 16 d'abril la Coral Polifònica Benicarlanda va oferir un concert al nou Magatzem de la mar, tancant el cicle de concerts que l'Ajuntament de Benicarló organitzava amb motiu de la inauguració d'aquest espai cultural.

Sota la direcció de David Rubiera, la coral va fer gaudir d'una estona de música amb vuit peces, acabant el concert amb Natsu no omoide, cançó popular japonesa que no estava prevista en el programa.

La coral manté alguns contactes i amics de la seua estada al Japó i, per això, no volia acabar el concert sense fer un petit homenatge a aquest país amb un gest de solidaritat amb ells. Així, es va animar a tots aquells coralistes presents en la sala

a cantar junts l'última peça fora de programa. La interpretació de Natsu no omoide va crear un final de concert ple de records i d'emocions.

LA CORAL POLIFÒNICA BENICARLANDA A LA XIIa TROBADA DE CORS DE LA COMUNITAT VALENCIANA

text CPB

El cap de setmana del 9 i 10 d'abril la Coral Polifònica Benicarlanda va participar a la XIIa Trobada de Cors de la Comunitat Valenciana que es va celebrar a Ibi (Alacant).

En aquesta Trobada la Coral va actuar el dissabte en diferents llocs del poble (parcs i placetes), cantant diverses peces del seu repertori. Cada cançó de les actuacions va ser acollida amb mostres de grat per part del nombrós públic, en forma d'aplaudiments i cares de felicitat per la música escoltada.

El diumenge, la Coral va intervindre en

l'acte més important de la Trobada, en què els cors, en grups de 3 o 4 (Pretrobades) van cantar 3 o 4 cançons. La Coral va cantar amb el Cor da Capo, del nostre poble, i la Coral Sant Sebastià de Vinaròs que formaven la Pretrobada de Vinaròs.

Els tres cors junts van interpretar "A tu lado" que va dirigir Carles Vives, "Gabriel's Oboe" que va ser dirigida per David Rubiera i "Cantares" dirigida per Mª Carmen Gellida.

Valorant els aplaudiments dels assistents al Concert, vam quedar molt satisfets de la nostra actuació, ja que vam arrancar el goig del públic inclús abans de donar l'última nota

de cada cançó. D'altra banda, tots i cada un dels cantaires ens vam sentir molt a gust interpretant el repertori.

Després dels grups de cors, va cantar el Cor de la Federació, format per cantaires de tota la Comunitat (amb benicarlandos i vinarossencs entre les seues veus) i per acabar, tots els Cors junts vam cantar el "Gloria" de Stephenson i "Aleluya" de Haendel.

Dos jornades dures per la temperatura i la distància, però molt satisfactòries en l'artístic i per haver portat un trosset de la nostra cultura fins al sud de la Comunitat.

EDITORIAL

781

la veu de Benicarló
DES DEL 18
D'AGOST DE 1995

Recordant Fernando

Aquesta setmana, el tema principal es fa dur d'afrontar, perquè suposa assumir la pèrdua d'algú tan benivolgut per a tots els benicarlans com va ser Fernando Peiró. No obstant això, recordant la seua il·lusió creativa, ens vam posar a treballar i esperem haver-ho fet bé, recordant la persona de Peiró i la seua destacable activitat artística.

També volem dedicar unes paraules de condòl a la família de Fernando en nom de tota la redacció.

CARXOFA I PANISSOLA

PANISSOLA

Benicarló ha acollit l'arribada de la Creu dels Joves. Pot ser només ho veurem una vegada a la vida, atès que l'acte es celebra als països que acullen la trobada anual de joves. Per fer-nos una idea, la propera cita és al Brasil, dins de tres anys, que és la periodicitat amb que es celebren. Així, dimarts de nit, va anar més gent de la que, els nostres "capspensants", pensaven, anirien a rebre la Creu dels joves al port. Però com havien pensat molt... només hi havia dos 'monocipals' per a regular el trànsit... de tot el recorregut Per molt que corrien, no arribaven a ficar les tanques per tallar els carrers laterals que donaven al Crist de la Mar per on anava pujant la processó... que per cert, era prou llargueta. L'embolic que es va muntar va ser monumental...

Ah, i una altra de bona. Doncs, amb el mateix 'pensament' que anirien quatre gats, ni 'pensament' d'arruixar els carrers, com fan al Cristo... perquè no s'apegués la cera!!! I el carrer del Cristo que va quedar fet un ídem...

A més, per suposat, els cotxes, ni llevar-los del recorregut de la processó. *Pa qué!!!* I menys mal que Benicarló és una ciutat con *asento* relikiós!!!

Senyors que governen la ciutat, dona igual que l'acte siga públic o privat, religiós o agnòstic, si la gent "desfila" pel carrer s'ha de "pensar" en els possibles maldecaps a vianants i conductors. Doncs no! Ací només fem cinquanta policies si ve Fabra, Camps o Rajoy... tot i que siga per estar, només, plantats a la porta del restaurant. Ni amb un basquet de panissoles en tindrem prou per escenificar aquest desfici *circulatoriveïnal* propiciat pel nostre "il·lustríssim" govern municipal. Cal ser rucs!

FITXA DE SUBSCRIPCIÓ A LA VEU DE BENICARLÓ (2011)

Nom _____ Cognoms _____
Domicili _____
Població _____ CP _____ Telèfon _____
Correu electrònic _____

Se subscriu a La Veu de Benicarló, per l'import de 85 euros (50 números, anual) prorrogable si no hi ha ordre en contra (l'anulació caldrà avisar-la amb dos mesos d'antelació). Als enviaments fora de Benicarló caldrà afegir 26,60 euros anuals.

Forma de pagament: (1) Domiciliació (2) Transferència Bancària

(1) Domiciliació: Remeteu aquesta butlleta i la domiciliació bancària per 85,00 euros a l'Associació Cultural la Feram de Benicarló (C/Sant Francesc, 95 Casal Municipal - 12580 Benicarló)

Signatura; _____ a dia ____ de _____ de 2011

Domiciliació Bancària

BANC / CAIXA
ADREÇA
NOM I COGNOMS DEL TITULAR DEL COMPTE
CODI DE COMPTE

Senyors, els demano que, fins a una nova ordre, atengueu els rebuts que els presentarà l'Associació Cultural la Feram de Benicarló per l'import de la subscripció a La Veu de Benicarló

(2) Transferència bancària de 85,00 euros (50 números anuals), a favor de l'Associació Cultural la Feram de Benicarló.

C/C 3162 1201 07 1153776529. La transferència s'haurà de realitzar abans de la recepció del primer número de la subscripció realitzada (cal enviar per fax al 964 47 56 98 comprovant de la transferència o de l'ordre de pagament). Fins la recepció d'aquest, no es remetrà el primer exemplar de la subscripció.

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Consell de Redacció: XIMO BUENO, NATALIA SANZ, FRANCESC DEL CASTILLO, TONYO FIBLA, JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

COL·LABORA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana

Col·laboradors: PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH, RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL SAMARUC

Administració, subscripcions
© COPISTERIA GRÉVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÉVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Amb el suport

